

יוסי מלמן, תרחישי קיצון למקרה של מלחמה עם חיבאללה בלבנון, מתוך: "לבנוניזציה" של החברה מעריב 3.8.2018

...השבוע נחשף ההיגיון העקום של צה"ל וחיל הים. כמה כלי תקשורת פרסמו פרטים מתרחישי קיצון למקרה של מלחמה עם חיבאללה בלבנון, שהוכנו כבר לפני כשנתיים בצה"ל. תרחישים אלה הוצגו כבר לפני יותר משנה על ידי קצינים בכירים בפני כתבים ופרשנים צבאיים למטרות "למידה" - כלומר לא לפרסום. לאחרונה הציג צה"ל את התרחישים האלה לשרי הקבינט, והם הגיעו לידיעת הציבור. לפי הערכות המודיעין, אין סכנת מלחמה בעתיד הנראה לעין, אך בכל זאת מחובת צה"ל לעדכן את הקבינט.

לפי תרחישים אלה, חיבאללה, שברשותו כ-120 אלף טילים ורקטות, ישגרם בקצב של כ-700 ביום. רובם רקטות גראד (קטיושות) למרחקים של עד 45 קילומטר, שיכולות לשאת 10-15 ק"ג של חומרי נפץ. כמו כן, יש ברשותו כמה אלפי רקטות וטילים לטווחים שמעל 45 ק"מ, מהם כמה מאות למרחקים של 200 ק"מ ויותר, עם ראשי קרב שיכולים לשאת בין 100 ל-400 ק"ג של חומר נפץ. מתוכם כמה עשרות הם טילים מדויקים, שיכולים לפגוע במטרות נקודה בסטייה של כמה מטרים.

על פי הערכות המודיעין ובהסתמך על משחקי מלחמה וסימולציות, גם אם מחצית מ-700 הרקטות שיוכל חיבאללה לשגר מדי יום או יותר יושמדו בתקיפות חיל האוויר, או ייפלו בדרכן כתוצאה מתקלות, יוכל הארגון לנהל מלחמה במשך כמה שבועות.

"כיפת ברזל", כפי שהזכירו מלכתחילה מומחים שזכו לקיתונות של בוז ולעג, תתקשה לתפקד מול מטחי הרקטות, וגם מלאי המיירטים שלה לא יהיה בלתי מוגבל. שלא לדבר על "קלע דוד" ("שרביט קסמים"), שלפני כשבועיים נכשל ביירוט טילים מסוריה, והוכיח כי אינו בשל מבצעית.

בנסיבות אלה, מתכנן צה"ל פינוי של עשרות אלפים תושבים מקו הגבול, וצופה שעוד מאות אלפים יתפנו מרצונם למחנות אוהלים ולמקומות ריכוז אחרים, שכבר זוהו וסומנו.

במלחמה עם חיבאללה (גם אם יישמר השקט בשאר החזיתות) המשק הישראלי יתקשה לתפקד בגלל השבתת מפעלים, הפסקות חשמל, מחסור במים ושיבושים נוספים, בכלל זה הפסקה חלקית או מלאה של טיסות לישראל וממנה.

הפסקות החשמל לא ייגרמו בהכרח מפגיעה בתחנות הכוח ובמערך הולכת החשמל, שחוקו ומוגנו כך שיהיו ערוכים למלחמה, אלא מכיוון שצה"ל מעריך שיהיה צורך להשבית את אסדת קידוח הגז של מאגר "תמר" בים התיכון, מחשש שתיפגע פגיעה קטלנית עד כדי "טוטאל לוס". יתר על כן, חיל הים המליץ גם שאסדות ומתקני גז נוספים יוקמו קרוב לחוף ולא בלב ים, וזאת כדי להקל את ההגנה עליהם. מתקן "תמר" מרוחק 23 ק"מ מהחוף, "כריש" ו"תנין" 40 ק"מ, ו"לוויתן" 10 ק"מ.

אם כך, מה הועילו חכמי חיל הים בתקנתם? הם דרשו וקיבלו מיליארדי שקלים כדי שיוכלו להגן על המים הכלכליים של ישראל. בכסף הם קנו במספנות בגרמניה ארבע ספינות גדולות (בעלות של כשני מיליארד שקל), שמעוררות סערה גדולה המצויה כיום בחקירות משטרה - ופיתחו גם מערכת של "כיפת ברזל" ימית בעלות של מאות מיליוני שקל. וכל זה כדי להגן על אסדות הגז.

אך כעת אנו למדים שכל הכספים האלה לא יועילו, ושביום פקודה עדיף יהיה להשבית את המתקנים. משלמי המסים מוכנים להרעיף תקציבים על צה"ל כדי שיגן עליהם וייטול על עצמו סיכונים. לכך קוראים אחריות. אם כל מה שצה"ל וחיל הים עושים זה לכסת"ח עצמם ולצמצם ראש, אז על פי אותו היגיון עקום, אולי מוטב שבמלחמה הבאה ימליץ צה"ל לסגור את המדינה כדי לצמצם את הנזקים.

תגובת דובר צה"ל: "במסגרת תוכנית להגנה על מרחב המים הכלכליים שאושרה על ידי הממשלה, הופקדה בידי צה"ל האחריות להגן על מרחב זה. צה"ל באמצעות זרוע הים יודע לספק הגנה בכל מרחב המים הכלכליים. עם זאת, מיקום המתקנים בסמיכות קרובה יותר לחוף, של עד 15 מייל, ישפר את רמת ההגנה עליהם. לצד זאת נדגיש, כי ההחלטה על מיקום האסדות במרחב המים הכלכליים אינה נתונה לשיקולים ביטחוניים בלבד ואף אינה מצויה בסמכות צה"ל".

<http://www.maariv.co.il/journalists/Article-654475>